

Tom Sawyer'ın Maceraları

Mark Twain

*Mark Twain'in aynı adlı eserinden Elke Leger tarafından
kısaltılarak kaleme alınmıştır.*

Resimleyen: Markus Z  ller

  viren: Saadet Ba   acı

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2024
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2025

ÇOCUK KLASİKLERİ: TOM SAWYER'İN MACERALARI

Mark Twain

Özgün adı: Tom Sawyers Abenteuer

ISBN: 978-605-188-743-2

© 2018 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Almanya. <http://www.arena-verlag.de>

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Agency aracılığıyla
Arena Verlag GmbH'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Saadet Bağçacı

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı: **Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.**

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi Kat: 3 1-ND-19

Topkapı - İstanbul

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 51888

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

İÇİNDEKİLER

Afacan Tom.....	5
Polly Teyzenin Çitini Kim Boyayacak?.....	11
Tom, Huckleberry'ye Rastlıyor.....	17
Gece Yarısı Macerası.....	23
Tom Korsan Oluyor.....	33
Korsanlar Geri Dönüyor.....	41
Aşk Acısı.....	49
Kavga ve Barışma.....	57
Tom ve Huck Hazine Peşinde.....	61
Mağarada Hapis.....	69
Bu Arada Huckleberry Finn'in Yaptıkları.....	79
Tom ile Becky Nerede?.....	85
Gizli Köşe.....	91
İki Asil Korsan.....	99

Afacan Tom

“om! Tooom! Bu oğlan yine nereye kayboldu? Seni bir yakalarsam!” Polly teyze aralarında birkaç domates fidesinin boy attığı yabani otlarla kaplı bahçeye çıktı. “Tom? Tom!”

Tam o sırada evin arka tarafından bir tıkırtı geldi. Polly teyze hemen koşup Tom’u kısıkvrak yakaladı. Çocuğu sıkıca kollarından tutarak, “Bak sen, demek burada saklanıyordun!” diye çıkıştı. “Şu ağzının yüzünün hâline bak! Ne oldu sana böyle?”

“Bilmiyorum Polly teyze!”

“Ama ben biliyorum! Reçel kavanozunun içine düştün. Ah, ben bunu nasıl düşünemedim?”

Polly teyzesi zavallı Tom’un iki kolunu da yakalamış, sıkıca tutuyordu.

“Aa, şuraya bak, arkaya...”

Polly teyze arkasına dönünce ellerinden kurtulan Tom bir sıçrayışta çitlerin üzerinden atladı. Polly teyze gülümsedi. Yaramaz olsa da yeğenini çok seviyordu.

Akşam olurken Tom hâlâ köyün sokaklarını arşınılıyordu. Birden tanımadığı bir çocukla karşılaştı. Temiz pak giyimli biriydi. Tom mükemmel görüldüğünü düşündü. Bir süre konuşmadan karşılıklı durdular.

Sonunda sessizliği Tom bozdu. Sıradan bir şey söylüyormuş gibi rahatça, “Dayak mı istiyorsun?” diye sordu.

Diğerinin yanıtı, “İstiyorsan deneyebilirsin,” oldu.

“Tamamdır, gel buraya!”

“O kadar cesaretin var mı?”

“Hem de nasıl!”

Tom ayakkabısının burnuyla yere bir çizgi çekerek, “Bu çizgiyi geçersen seni eşek sudan gelinceye kadar...”

Daha cümlesini bitirmeden çizginin öbür tarafına geçen çocuk, “Hadi, gel de patakla bakalım!” diye meydan okudu.

İki çocuk bir anda birbirine girdi. Sokağın tozu,

çamuru içinde yuvarlanıyor, birbirlerini tırmalıyor, yumrukluyor, tekmeliyorlardı. İkisi de kavgadan galip çıkmak için ölümüne kararlıymış gibi dövüşüyordu. Dövüşü kazanan Tom oldu. Öbür çocuğun üstüne çıkıp, “Yeter de!” diye bağırdı. Oğlanı öyle çok yumrukladı ki zavallıdan bir süre sonra ince bir, “Yeter!” sesi çıkabildi.

Tom üstünden kalkınca giysilerindeki tozları silkeleyen çocuk ağlayarak oradan uzaklaştı. Güvenli bir mesafeye gelince, “Bir dahakine sıra sende!” diye bağırdı ama Tom bir kahkaha atarak dönüp yürümeye başladı. Tam o sırada sırtına bir taş geldi. Geri dönen Tom onu evine kadar izledi. Böylece oturduğu yeri ve adını öğrenmiş oldu. Bahçe kapısında “Temple” adı yazılıydı.

“Dışarı gel de bir porsiyon daha dayak atayım sana!” diye seslendi Tom. Bir süre sonra çocuğun anesi kapıdan çıkarak, “Hemen buradan defolup gidiyor ve Alfred’imi rahat bırakıyorsun, seni terbiyesiz serseri!” diye bağırdı. Tom giderken oğlan pencerenin birinden dil çıkarıp tuhaf hareketler yapıyordu.

Evde Polly teyzesi onu bekliyordu. Yeğeninin üstünün başının toz içinde, giysilerinin yırtık pırtık olduğunu görünce ona bir ders verme zamanının geldiğine karar verdi. Tom ceza olarak evin bitişiğindeki boş arsayla aradaki sınırı belirleyen tahta çiti boyayacaktı. Hem de hemen yarın, cumartesi günü!

Polly Teyzenin Çitini Kim Boyayacak?

Doğrusu cumartesi harika bir gün olarak başladı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Havada yazın o kendine has kokusu vardı.

Tom sabah erkenden elinde koca bir kutu boya ve fırça ile bahçede durmuş, boyaması gereken çitin uzunluğuna bakarak iç çekiyordu. Fırçayı boyaya batırarak birkaç fırça darbesi vurmuştu ama bu, yapması gereken işin ne kadar uzun süreceğini daha iyi anlamasına yol açmıştı. Morali bozulmuştu doğrusu. Bir ağaç kütüğüne oturarak bu işin altından nasıl kalkacağını düşünürken aklına parlak bir fikir geldi. Kararlı bir biçimde yerinden doğrularak fırçayı eline aldı ve özenle çiti boyamaya başladı.

Kısa bir süre sonra arkadaşı Ben köşeyi döndü.

Tom onu görmemiş gibi yaparak boyamayı sürdürdü. Tüm dikkatini yaptığı işe vermiş gibi görünüyordu.

“Selam Tom,” dedi Ben. “Teyzen ceza mı verdi?”

Tom onu anlamamış gibi baktı. “Sen buna ceza mı diyorsun? Bu eğlence yahu!” Fırçasını bir kez daha boyaya batırarak artistik hareketlerle tahta çite sürdü.

Ben elmasını kemirmeyi bıraktı ve hevesle çiti boyayan, birkaç minik dokunuşla boyanın orasını burasını düzelten, birkaç adım geri çekilerek yaptığı işten memnun havalarda çiti inceleyen Tom’u izlemeye başladı.

Bir süre sonra Ben, “Baksana...” dedi. “Biraz da ben boyayayım mı?”

“Bana göre hava hoş,” diye yanıt verdi Tom. “Ama Polly teyze çok titiz biridir. Çitin kusursuz boyanmasını ister. Bunu da herkes beceremez.”

“Elmamı sana versem?”

Elma Tom’u yumuşattı. Fırçayla boyayı Ben’e uzatıp elinde elmayla gölgedeki ağaç kütüğüne oturdu. Ben de güneşin altında çit boyuyordu.

Bir süre sonra Billy geldi. Durum ilgisini çekmişti.

Ben çok eğleniyor gibiydi. O da heveslenmişti doğrusu. “Sana ağız mızıkamı versem?” diye yalvarınca Tom yelkenleri suya indirmiş gibi yaptı. Böylece Tom vurgun üstüne vurgun yaptı. Sürekli yeni çocuklar geliyor, hevesle fırçayı eline alan yeni bir istekli çıkmadan bırakmıyordu.

Sonunda çit boyama zevkini satın alan arkadaşlarının verdikleriyle bir yığın oyuncağı olan Tom hem eğlenceli bir gün geçirdi hem zengin oldu hem de kendisi hiç yorulmadan çit boyandı. Arkadaşlarının çiti boyamak için kendilerini nasıl paraladıkları ise ayrı bir olaydı. Demek bir işi zorla değil, kendi isteğiyle yaptığında ne denli zorlu olsa da iş değil, eğlence olarak görünüyordu.

Tom eve geldiğinde Polly teyzesi koltuğunda uyuyordu. Kedisi de kucağına kurulmuş, huzur içinde horluyordu. Teyzesinin omzuna dokunan Tom usulca, “Artık oynamaya gidebilir miyim?” diye fısıldadı.

İrkilerek uyanan teyzesi, “Çit ne durumda?” diye mırıldandı.

“Hepsi bitti!”

Kadın içini çekerek, “Ah Tom, sürekli yalan söylemenden hiç hoşlanmıyorum,” diye söylendi.

“O zaman gel de kendin bak!” diyen Tom kapıya doğru yürüdü. Teyzesi de peşinden... Çitin yanına geldiklerinde kadın şaşırıp kaldı tabii. Tahta çit kusursuz bir biçimde, hatta birkaç kat boyanmıştı.

“İnanılır gibi değil,” diye mırıldanan teyzesi eve girip Tom’a ödül olarak güzel bir elma verdi. “Gördün mü, çalışmak pekâlâ eğlenceli olabilir. Üstelik ödüllendirilir de!”

Kapıdan geçmek çok sıkıcı olduğu için çitten atlayan Tom arkadaşlarının onu beklediği nehir boyuna doğru yürüdü.

Yolu Thatcher Ailesi’nin evinin önünden geçiyordu. Evin bahçesinde daha önce görmediği bir kız vardı. Sarı saç örgüleri, mavi gözleri ve pembe elbiseyle çok güzel bir kızdı doğrusu. Tom kıza bayılmıştı. “Melek gibi,” diye düşündü. O sırada kız da ona baktı ama Tom onu görmemiş gibi yaptı. Aslında gözünün ucuyla kıza bakmayı sürdürüyordu.

Kız eve doğru yürüdü. İçeri girmeden hemen önce küçük bir çiçek koparıp çitten dışarı attı.

Yola düşen çiçeği yıldırım hızıyla alan Tom onu hemen ceketinin cebine soktu. Kızın ona çiçek verdiğini kimsenin görmesine gerek yoktu. Ne de olsa alay konusu olabilirdi!

Tom, Huckleberry'ye Rastlıyor

“Huckleberry! Merhaba,” dedi Tom, ertesi sabah okula giderken karşılaştığı çocuğa.

“Selam Tom,” diye yanıt verdi o da. Köydeki bütün çocuklar Huckleberry'ye hayrandı çünkü onun kim-sesi yoktu. Ona bakan kimse olmadığı için karışanı edeni de yoktu. Her istediğini yapabiliyordu. Diğer çocukların aileleri ona burun kıvrıyor ve çocuklarının onunla oynamasını istemiyorlardı. Oğlan resmen vah-şiydi, saygısızdı, kimseyi dinlemezdi. Nadiren yıkan-dığı besbelliydi. Giysileri de kir pas içindeydi. Başında delik bir şapka, sırtında da bir yetişkinin eskisi olduğu belli olan bir ceket vardı. Ceket dizlerine değil, yerlere kadar uzanıyordu. Lekeler içindeki pantolonunu tek bir askı tutuyordu. Okula gitmiyor, kırlarda, bayırlarda,

kısacası canı nerede isterse orada yatarak zaman geçiriyordu.

“O ne öyle?” diye sordu Tom.

Avucunu açan çocuk, “Bir tahtakurusu,” dedi.

Ne hazineydi ama! “Bana satsana!” diye atıldı Tom. “Karşılığında bir diş veririm.” Cebinden o sabah düşen süt dişini çıkardı.

Huckleberry takası kabul etti. Tom tahtakurusunu cebindeki küçük kibrit kutusuna koydu.

“Bu gece nerede uyuyacaksın?” diye sordu.

“Parkta. Ziyarete gelecek misin?”

“Anlaştık!” dedi Tom. “Gece yarısı!”

Tom okula geç kaldı tabii. Öğretmen, “Yine nerede oyalandın Thomas?” diye çıkıştı. Tom bir bahane ararken sınıfa göz gezdiriyordu ki yeni bir sınıf arkadaşı geldiğini fark etti. Ona çiçek atan kız, Yargıç Thatcher’ın kızı! Yanındaki yer de boştu.

“Geç kalmanın cezası yeni gelen kız arkadaşınızın yanında oturmak,” diye homurdandı öğretmen.

Tom sıırttı. Ceza çok işine gelmişti. Yabancı kızın yanına oturup dersi dinlemeye başladı. Bir süre son-

ra dönüp kıza baktı. Kız komik bir surat yapıp başını çevirdi. Tom bu sefer defterine resim yapmaya başladı. Sırada kayarak yanına yanaşan kız meraklı bakışlarla resmi görmeye çalışıyordu. Sayfaya doğru uzanmaktan boynu kopacaktı. “Bana da göstere!” diye fısıldadı. Tom defteri ona doğru itti. Resimde bir ev vardı. Kız, “Harika!” dedi. “Yanına bir de erkek resmi yapsana! Beni de yanına koy!” Tom yaptı. Kız sonucu çok beğenmişti. “Keşke ben de senin gibi resim yapabilseydim,” diye mırıldandı.

“Ben sana öğretirim,” diye atıldı Tom. “Hemen bu öğlen, örneğin... Sahi, senin adın ne?”

Kız, “Becky Thatcher,” diye yanıt verdi.

Tom, “Benim adım da... Aslında Thomas ama herkes bana Tom der,” diyerek kendini tanıttı.

Defterini alıp bir şeyler daha karaladı.

Becky meraklanmıştı. Tom’un elini itip yazdığına baktı.

Defterde, “Seni seviyorum,” yazıyordu.

Becky, Tom’un eline minik bir şaplak vurdu ama açıkçası pek de kızmış gibi görünmüyordu.

O gün okul zamanı bitmek bilmedi. Sınıf çok sıcaktı. Gökyüzündeki kuşlar bile sıcaktan ağırlaşmış gibi yavaş yavaş kanat çırparak uçuyorlardı. Sonunda öğlen oldu. Becky'nin kulağına eğilen Tom, "Okuldan sonra sınıfta buluşalım!" dedi. Becky başını salladı.

Böylece ikisinin okul bittikten sonra buluştuklarını kimse anlamadı. Sıraya yan yana oturdular. Tom defterini çıkararak Becky'nin eline bir kalem verdi. Sonra kızın elini tutarak güzel bir ev resmi yaptı. Çok geçmeden resim yapmayı bırakıp sohbet etmeye başlamışlardı.

Tom, "Hiç sirke gittin mi?" diye sordu.

Becky, "Evet, birkaç kez," diye yanıt verdi.

Tom, "Büyüdüğüm zaman palyaço olacağım," dedi.

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi Becky. "Palyaçoları severim. Çok komik oluyorlar."

İkisi de bir süre sustular. Sonra Tom, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Bundan sonra okula sadece seninle gelip gideceğim. Partilerde de sadece seninle dans edeceğim. Sen de benden başkasıyla gezmeyeceksin."

"Anlaştık," diye karşılık verdi Becky. "Sen de benden başkasıyla evlenemezsin!"

“Tabii ki!” diye atıldı Tom. “Amy Lawrence da...”

Becky irkildi. “Amy’yi benden daha çok seviyorsun!” diyerek ağlamaya başladı.

“Hayır canım, Amy’den hoşlanmıyorum bile,” diyen Tom kızı sakinleştirmek için, “Gel bak, sana güzel bir hediyem var,” diyerek en değerli hazinesi olan altın rengi deniz kabuğunu cebinden çıkarıp Becky’ye uzattı. “Bak bu senin için!”

Ne yazık ki Becky hediyeği görecekt hâlde değildi. Çocuğun avucuna vurduğu gibi arkasını döndü. Daha fazla dayanamayan Tom sessizce sınıftan çıkıp gitti. Bir süre sonra Tom’la kavga ettiği için pişman olan Becky arkasından koşarak, “Tom! Tom, geri dön!” diye seslendi ama Tom ortadan kaybolmuştu.

Gece Yarısı Macerası

maçsızca ormanda gezinen Tom, meşe ağaçlarının altında gölgelik bir yer aradı. Orman çok sessizdi. Uzaktaki bir ağaçkakanın takırtısı dışında hiçbir gürültü yoktu. Bir ağacın altında, başı ellerinin arasında, dirsekleri dizine dayalı hâlde uzun süre oturan Tom derin düşüncelere daldı. Becky ona çok haksızlık etmişti. Bu kız ondan ne kadar hoşlandığını göremiyor muydu?

İçinden uzaklara gitmek geldi. Kızılderililerin arasında yaşayabilirdi, örneğin. Yüzü vahşi bir biçimde boyalı, yerlere kadar uzanan tüylerle kaplı reis başlığıyla, ünlü bir şef olarak geri dönmek güzel olurdu. Ya da daha iyisi korsanlara katılabilirdi. Evet, başında her adımında salınan tüylü şapkasıyla döndüğü zaman onu

tanıyan kasaba halkı nasıl şaşırp kalırdı! Hele o kuru kafalı siyah bayrak... Hemen ertesi sabah evden ayrılarak rastladığı ilk korsan gemisine atlamaya karar verdi.

Hayal âleminde sıyrılması uzun sürmüş, eve oldukça geç dönmüştü. Polly teyzesi onu hemen yatmaya yolladı. Tom gece yarısı Huckleberry ile buluşacaktı. O saate kadar uyumadan bekledi. Zaman geçmek bilmiyordu. Bu arada kardeşi Sid de uyumuştur. Yataktan kalkan Tom sessizce giyindi.

Pencereden dışarı çıkarak kasabanın bir ucunda bu-

lunan parka yollandı. Huck onu bekliyordu. Bir ağacın altına oturarak alçak sesle sohbete başladılar. Birden arkadaşını kolundan tutan Tom, “Hişt yavaş ol!” diye fısıldadı. “Orada birileri var.” Birlikte nefes almaya çekinerek beklediler.

Karanlıkta üç silüet seçiliyordu. Birinin elinde ışığı oldukça zayıf bir fener vardı.

Huckleberry, “Hey, şu Sarsak Potter değil mi?” diye fısıldadı.

Tom heyecandan soluksuz kalmıştı. “Evet,” diye yanıt verdi. “Şimdi tanıdım ben de. İkincisi de adi hırsız Kızılderili Joe! Umarım bizi görmezler!”

Adamlardan biri feneri havaya kaldırıncı üçüncüyü de tanıdılar. O da Mark Robinson’du, yine herkesin tanıdığı bir dolandırıcı. Sarsak Potter ile Kızılderili Joe sandığa benzer bir cismi sürüklüyorlardı. İçinde ne olduğu anlaşılmıyordu ama hazine değerinde olmalıydı. Üç haydut bir dükkânı soymuş olmalıydılar. Çaldıkları malları da ayakaltı olmayan bir yerde saklamaya çalışıyorlardı herhâlde.

Üç adam sonunda sandığı yere bıraktılar.

Mark Robinson'un kulağına doğru eğilen Kızılderili Joe, "Malları üçe böleceğimize ikiye bölsek payımıza daha çok düşer, değil mi?" dedi.

Mark başını sallayarak, "Haklısın Joe," diye yanıt verdi. Oğlanlar Kızılderili Joe'nun yerden kalın bir dalı kaldırıp arkası onlara dönük Sarsak Potter'ın başına indirdiğini, adamın bir anda kendini kaybedip yere serildiğini gördüler. İçinden, "İkiye bölüneceğine hiç bölünmese daha da çok düşer," diye geçiren Joe, Mark Robinson'a yaklaşarak odunu bu kez de onun kafasına indirdi.

Aceleyle sandığı meşenin dibine gömdükten sonra odunu baygın Potter'ın eline tutuşturup ortadan kaybolacaktı ki Sarsak Potter kendine geldi. Kızılderili Joe, "Sen ne yaptın Sarsak?" diye bağırdı.

Potter gözlerini kırptırdı, şöyle bir silkinip kendine gelmeye çalıştı. Elindeki sopayı ve yanında baygın yatan Mark Robinson'u görünce, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Bunu ben mi yaptım? Mark'ı yere seren ben miyim?"

"Tabii ki!" diye yanıt verdi Kızılderili Joe. "Gözlerimle gördüm! Hafızan silinmiş herhâlde!"

Sarsak'ın ödü kopmuştu. “Lütfen kimseye söyleme!” diye yalvardı. “Bir daha hapse dönemem! Kimseye anlatmayacağına söz ver.”

Sinsice sırttan Kızılderili Joe, “Tamam, eski dost,” diye karşılık verdi. “Kimseye söylemeyeceğim.”

Sarsak Potter sallana sallana yürüyerek parktan çıkıp gitti. Arkasından Kızılderili Joe da olay yerinden ayrıldı. Karanlıkta olayı baştan sona izleyen çocuklar adım sesleri iyice uzaklaşana dek beklediler. Az ileride yerde yatan Mark Robinson hafifçe inleyerek doğrulmaya çalışıyordu. Ayağa fırlayan Tom’la Huck arkalarından atlı kovalıyormuş gibi koşarak oradan uzaklaştılar. Kızılderili Joe olayın görgü şahitleri olduğunu öğrenseydi başlarına ne gelirdi tahmin bile edemiyorlardı.

Ertesi gün Sarsak Potter’ın Mark Robinson’u yere serdiği ve yaralı adamın uzun süre hastanede yatacağı haberi ağızdan ağıza yayıldı. Öğleden sonra olay yerini merak eden insanlar akın akın parka geldiler. Tom ile Huck da oradaydılar ve polis şefinin olay yerini incelemesini izlediler. Birden titremeye başlayan Tom, “Huck, bak!” diye fısıldadı. Gerçekten de kalabalığın

içinde Kızılderili Joe da vardı. Adam konuya ilgisiz halvalardaydı. Ancak çocuklar birini daha gördüler. Sarsak Potter. O da parka doğru yürüyordu ama kalabalığı görünce döndüğü gibi hızla oradan uzaklaşmaya çalıştı. Ne var ki bu durum şerifin gözünden kaçmadı ve Potter bir anda kendini kelepçelenmiş olarak seyirci kalabalığının ortasında buldu. Adam, “Ben bir şey yapmadım, ben değildim...” diye kekeliyordu. Sonra çaresizlik içinde şerifi ikna etmek için, “Ben... hiçbir şey anımsamıyorum,” dedi.

Şerif, “Ama seni dün gece parktan çıkarken görenler var!” diye bastırdı. “Bu suçunu kanıtlamak için yeterli. Hatta görgü tanığı bile var.” Kızılderili Joe’yu gösteriyordu. “Gördüklerini anlat bakalım Joe!”

Kızılderili Joe, Sarsak Potter’ın Mark Robinson’la nasıl kavgaya tutuştuklarını ve onu sonunda nasıl yere indirdiğini anlattı. Gömülü sandığın sözünü bile etmemişti elbette.

İlerleyen günlerde Tom tanık olduğu adi suçtan başka bir şey düşünemez olmuştu. Sarsak Potter’ın hapsedildiği kasabanın dışındaki hapishaneye birkaç

kez gidip adama parmaklıkların arasından ufak tefek bir şeyler ve yiyecek vermişti. Sonuçta suçsuz bir insanın hapiste yattığını bilen yalnızca o ve Huck'tu.

Sonra düşünceleri yeni sıkıntılara yöneldi. Becky Thatcher okula gelmez olmuştu. Hasta mıydı acaba? Tom o kadar kaygılanmıştı ki yemekten ve oyun oynamaktan zevk almaz olmuştu. Yaramazlık bir yana ya-

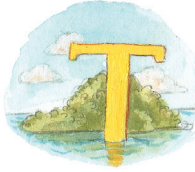
şama zevki kaybolmuş gibiydi. Okulda arkadaşlarının oyunlarından bile uzak duruyordu. Becky'siz hayatın ne anlamı vardı ki?

Birkaç gün sonra kız nihayet okula geldi. Yürürken kat kat eteği rüzgârda salınıyordu. Tom sevinçten havalara uçtu. Dakikasında kızın yanında bitti. Etrafında sığıyor, gülüyor, onu da güldürmek için perendeler atıyordu. Az daha kızı devirecekti. Becky ise başını yana çevirerek, “Bazı çocuklar neden böyle dikkat çekmeye çalışırlar ki?” diye söylendi. Sesinde küçümseme vardı. Gururu kırılan Tom kıpkırmızı kesildi. Pişman olmuştu. Daha fazla uzatmadan oradan ayrıldı.

Tom Korsan Oluyor

Tom dağ bayır dolaşıyordu. Uzaktan okul ziline sesi geliyordu. Bu denli sevgisiz ve haksız muamele gördüğü okula bir daha dönmekte kararlıydı. Becky'yi çok seviyordu ama anlaşılın kız ondan hoşlanmıyordu bile. Polly teyzesinin de haksızlık ettiği durumlar vardı. Tom yoldaki bir taşla öfkeyle tekme attı. Tam o sırada arkadaşı Joe Harper ile karşılaştı. O da pek mutlu görünmüyordu.

“Joe dostum,” dedi. “Uzaklara gidiyorum. Artık bu şehirde kalamam. Burada bana çok kötü davranıldı. Beni unutma, olur mu?”

“Demek sen de benim gibisin!” diye karşılık verdi Joe. “Annem de beni haksız yere suçluyor. Güya pudingi yemişim! Artık beni sevmiyor. Ben de buralardan gideceğim!”

“O zaman beraber gidelim!” diye atıldı Tom. İlerideki yaşantıları hakkında planlar yaptılar ve acımasız birer korsan olmaya karar verdiler. Bunca kötü davranış gördükleri kasabaya bir daha asla dönmeyeceklerdi.

Kasabalarına biraz uzakta, Mississippi Nehri üzerinde ince uzun, kimsenin uğramadığı, Jackson Adası olarak bilinen bir adacık vardı. Korsan olarak bir süre orada yaşamaya karar verdiler. Huckleberry’ye de bir koşu haber verdiler. Çocuk seve seve onlara katıldı.

Böylece gece yarısı Mississippi’nin kıyısında buluştular. Tom tütsülenmiş etle ekmek getirmişti. Joe ise koltuğunun altına büyük bir parça salam sıkıştırmıştı. Huckleberry ise kim bilir nereden aldığı bir kazanı sürükleyerek geldi.

Neleri var neleri yoksa nehirde, suyun üstünde sähipsiz yüzen bir sala yerleştirdiler ve gecenin bir vakti sonu belirsiz bir maceraya atıldılar. Çocuklar sala sessizce manevra yaptırarak nehrin karanlık sularında dikkatle ilerliyorlardı. Kasabanın hemen yanından geçtiler. Pencerelerde tek tük ışık vardı. Tom, Becky’yi düşündü. Yalnız bir korsan olarak korkusuzca ve acı

acı gülererek akıntıya karşı nasıl mücadele ettiğini görmeliydi ki...

Sabaha karşı ikiye doğru adacığa ulaştılar. Yiyecekleri nehirde buldukları bir brandanın altına yerleştirdikten sonra şöyle güzel bir korsan yemeği hazırlamaya giriştiler. Kızarmış etle ekmek nasıl güzeldi ve kendilerini nasıl da özgür hissediyorlardı!

Karnı doyunca keyifle sırtüstü uzanan Tom, “Harika bir yaşantımız olacak!” dedi. “Ne okula git diyen var ne yıkan diyen...”

“Ne alay eden ne de kovalayan,” diye tamamladı Huck.

Oğlanlar uzunca bir süre korsanların nasıl harika bir yaşantı sürdürdüğünden konuştular. Sonra yorgunluk bastırdı ve peş peşe uykuya daldılar. İlk uyanan Tom oldu. Önce nerede olduğunu anlayamadı.

Gün aғarıken olduğı yerde doğrulup oturarak sessizliğe kulak verdi. Sabah serinliğinde ağaçların arasında tek bir ses bile duyulmuyordu. Yaprakların üstü çiy kaplıydı. Diğerk ikisi hâlâ uyuyordu. Gökyüzü yavaş yavaş aydınlandı, erkenci kuşlar cıvıdamaya başladılar. Aydınlık ve

sıcak güneş ışınları yaprakların arasından süzülerek toprağı ısıtırken doğa da uyandı. Kelebekler uçuşuyor, yiyecek arayan karıncalarla böcekler yeryüzüne çıkıyordu.

Tom diğer iki korsanı da uyandırdı. Çocuklar sevinç çığlıkları atarak nehir kenarına koştular ve kıpırtısız, tertemiz sulara oynamaya başladılar. Salları gece akıntıya kapılmış olmalıydı ki ortalıkta yoktu. Bunu dert eden olmadı. Sala ne gerek vardı ki?

Kamp alanına döndüklerinde acıkmışlardı. Susuzluklarını yakında buldukları kaynaktan fişkırان suyla gidermişlerdi. Yaprakları huni gibi kıvrıp tas niyetine kullanmışlardı. Joe et pişirmek için davranınca, “Acele etme!” diyen Huck, Tom’u alarak sahile doğru yürüdü. İkisinin de elinde birer olta vardı. Geri dönmeleri uzun sürmedi.

Av bereketli olmuştu: Birkaç alabalık, hatta tom-bul bir de levrek yakalamışlardı. Ateşte pişen balıklar-la füme et! Bizim üç kaçak ömürlerinde bu kadar zevk aldıkları bir kahvaltı etmemişlerdi.

Birden uzaktan tok, derinlerden geliyormuş gibi çıkan bir uğultu duyular.

Joe, “Neydi bu?” diye bağırdı.

“Bilmiyorum ama gidip bakalım!” diyen Tom hemen yerinden fırladı.

Çocuklar koşarak sahile indiler. Çalılarını aralayarak sesin nedenini anlamaya çalıştılar. Önlerinde uzanan nehirde buharlı bir yolcu teknesi vardı. Tekne kalabalıktı. Çevresinde ise kayıklarda kürek çeken insanlar görülüyordu.

Tom, “Sanırım bunların ne yaptığını anladım,” diye fısıldadı. “Biri boğulmuş olmalı. Suyun içinde onu arıyorlardır!” Biraz düşündükten sonra, “Yoksa... Acaba... Aradıkları biz olmayalım?” diye ekledi.

Kendilerini kahraman gibi hisseden çocukların gözleri parlamıştı. İnsanlar onları merak etmişti. Bütün kasaba onları konuşuyor olmalıydı. Diğer çocuklar kim bilir onları nasıl kıskanmışlardı! Ormandaki kampa döndüklerinde üçünün de ağzı kulaklarında idi. Çimenlere uzanıp kasabalıların haklarında neler söylediğini düşünmeye başladılar. Onlar için kaygılanan insanları hayal etmek oldukça keyifliydi doğrusu!

“Baksanıza!” dedi Joe. “Eve geri dönsek nasıl olurdu?”

“Söz konusu bile olamaz!” diye atıldı Huck.

“Hiçbir yere gitmiyoruz!” dedi Tom da. “Sonuçta korsan olmadık mı?”

Gece, Joe ile Huck uyuyunca Tom yerinden kalktı. Bir ağaç kabuğu bulup kırmızı kalemle üstüne bir şeyler yazdıktan sonra ağaç kabuğunu cebine koyarak sessizce kamp yerinden ayrıldı. Hızla sahile inen çocuk karşı kıyıya doğru yüzmeye başladı. Orada demir atmış duran buharlı nehir gemisinin arkasına bağlı lastik bota tırmanıp bankın altına saklandı. Bir süre sonra düdük sesiyle hareket eden nehir gemisi böylece

onu yaşadığı küçük kasabanın kıyısına kadar rahatça getirmiş oldu. Oradan geçerken suya atlayan Tom biraz daha yüzerek kıyıya çıktı. Az sonra da Polly teyzenin evindeydi. Oturma odası aydınlıktı. İçeride teyzesi, onun yanında Tom'un kardeşleri Sid ve Mary, sonra Joe'nun annesi, Bayan Harper vardı. Tom kapının kolunu yavaşça indirdi.

Korsanlar Geri Dönüyor

ış kapı Tom'un itmesiyle hafifçe gıcırdadı. Oluşan hava akımı masanın üstündeki mumu titretmişti.

Polly teyze, "Mumun alevi oynuyor," dedi. "Kapı açık kalmış olmasın?"

Diz üstü çöken Tom sessizce emekleyerek masanın altına girdi. Kimse onu fark etmemişti.

Teyzesi Polly'nin, "O iyi bir çocuktuk," dediğini duydu. "Eh, şakacı biriydi... Şaka yapmayı severdi ama asla kötü niyetli değildi."

"Aynı benim Joe'm gibi!" diye atıldı Bayan Harper hıçkırarak. "Yine izinsiz puding yedi diye onu suçlamıştım. Haksızlık yapmışım. Bozulduğu için elimle çöpe attığımı unutmuşum meğer."

Polly teyze, “Evet,” dedi. “İnsan çocuklara haksızlık yapabiliyor. Hem de sık sık! Ama artık çok geç! Ne-hirde boğuldular, zavallı melekler.”

Kadınlar feryat figan ağlıyordu. Mary ile Sid de hıçkırıp duruyordu. Tom’un bile gözleri doldu. İçinden masanın altından çıkıp teyzesinin boynuna sarılmak geldi. Joe’nun annesi ayağa kalkıp titreyen bir sesle Polly teyze ile vedalaştı. Giderken, “Pazar günü kilisedeki anma toplantısında görüşürüz,” dedi. Göz yaşları içinde başını sallayan Polly teyze de yerinden kalkıp yatak odasına gitti.

Tom teyzesi iyice uyuyuncaya dek bekledi. Sonra yatağa yaklaşp acıma ve sevgi karışımı bir duyguyla kadının gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktı. Cebindeki ağaç kabuğunu usulca çıkardı. Komodinin üstüne bırakacaktı ama son anda fikrini değıştirerek yeniden cebine koydu. Teyzesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra sessizce evden çıkarak Jackson Adası'na döndü.

Sabah olmuştu. Enfes bir balıklı, etli kahvaltı yaparlarken Tom arkadaşlarına gece olanları detaylarıyla anlattı. Sonra da gölge bir ağaç altı bulup öğleden sonraya kadar uyudu.

Ertesi gün moraller iyi değildi. Tom kumsaldayken ayağıyla kuma dalgınlıkla “Becky” yazdığını fark etti. Joe ciddi bir biçimde ev hasreti çekiyordu. Sonunda, “Ben eve dönüyorum,” dedi. Tartışmaya bile girmemiş, “Annemi çok özledim,” diye mırıldanarak kalkıp eşyasını toplamaya başlamıştı. Bir süre sessizce Joe’yu izleyen Huck da, “Burası benim için aşırı sessizdi zaten,” diye söylendi. “Hadi Tom, gidiyoruz!”

“Gidin tabii,” diye karşılık verdi Tom. “Ne korsanlarmışsınız... Ben burada kalıyorum!” Arkadaşlarının

kıyıya doğru ilerlemesini bir süre izleyen Tom, tam suyun kenarına geldiklerinde, “Hey, durun!” diye seslenerek yanlarına koştu. “Harika bir fikrim var!” Planını anlattığında çocukların yüzü yeniden gülme-ye başlamıştı. Joe heyecanla, “Gerçekten de harika fikir!” diye bağırdı. Huck da başını sallıyordu. Çocuklar kamp alanına döndüler. Her şey eskisi gibiydi.

Oynadılar, balık tuttular, nehirde yüzdüler ve keyifsiz hava kısa sürede dağıldı.

Ancak kasabadaki insanlar sessiz ve üzgündü. O pazar nehirde boğulan zavallı çocuklar anısına düzenlenecek cenaze töreni için kilisede toplanacak ve dua edeceklerdi.

İnsanlar gelmeye başlamıştı. Kimisi sessizce ağlıyor, kimisi hıçkırıyordu. Alçak sesle çocuklardan, uğradıkları felaketten konuşuyorlardı. Sonra Polly teyze siyahlar içinde, yanında Mary ve Sid ile kiliseye geldi. Arkasında da Harper Ailesi vardı. Papaz konuşmasına başladı. Kayıp çocukların nasıl uslu ve terbiyeli, nasıl yardımsever olduklarını anlatıp duruyor, densiz şakalarını bile övüyordu. O kadar ki onu dinleyenler, çocukların ne kadar afacan yaramazlar olduklarını unutup birer iyilik ve dostluk örneği olduklarını düşünmeye başlamışlardı.

Birden kapı gıcırdadı. Papaz başını kaldırıp kapıya bakınca taş kesilmiş gibi kalakaldı. Herkes doğal olarak kapıya dönünce cemaat sıralarından şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Ne de olsa boğulduklarını sandıkları

çocuklar capcanlı bir hâlde aralarından geçerek mih-raba doğru yürüyorlardı. İşin başından beri üst katta durmuş, papazın övgü dolu sözlerini dinleyerek çok eğlenmişlerdi doğrusu.

Polly teyze ile Bayan Harper, Tom ile Joe'nun üstüne atılıp çocukları öpücüğe boğdular. Huck biraz geride duruyordu. Oradan ayrılmaya kalktığında bunu gören Tom, “Hey, nereye gidiyorsun?” diyerek arkadaşını kolundan tuttu. “Teyzem Polly senin de burada olmandan çok mutlu. Değil mi teyze?”

“Hem de nasıl!” diyen Polly teyze, Huckleberry'ye sıkıca sarıldı. Huck'ın bundan fazlaca hoşlandığı söylenemezdi. Hatta kadın onu bırakınca rahatlayarak derin bir nefes bile aldı.

Tom'a dönen Polly teyze çok mutluydu ama yüzünde beliren ciddi ifadeyle, gözlüklerinin üstünden bakarak, “Söylesene...” dedi. “Bu bizi şaşırtma planı tamamen senin fikrin değil mi? Doğru söyle!”

Tom sırtıyordu. “Tam isabet teyzeciğim!”

Aşk Acısı

ütün bu olanlar ertesi sabah kahvaltıda,
bir kez daha konuşuldu elbette.

“Üçünüzün kafa kafaya verip bizi böyle üzmeniz pek hoş olmadı,” diye mırıldandı Polly teyze. “Yaşadığınızı bana bildiremez miydin? Beni hiç mi düşünmedin?”

“Tabii ki düşündüm,” diye karşılık verdi Tom. “Hatta seni rüyamda bile gördüm.”

“Öyle mi? Ne gördün bakalım?”

“Rüyamda bir masanın etrafında oturuyordunuz,” diye anlatmaya başladı. “Yanında Mary ile Sid vardı, bir de Bayan Harper.”

Polly teyze gülümseyerek, “Gerçekten de öyle oldu,” dedi.

“Sonra mumun alevi titremeye başladı. Sen, ‘Mumun alevi titredi, kapı açık kalmış olmasın?’ dedin.”

Polly teyze, “Sanki buradaymış gibi anlatıyorsun!” diye bağırdı. “Başka ne gördün?”

“Bayan Harper, Joe’sunu izinsiz puding yediği için haksız yere suçladığını söylüyordu. Oysa pudingi kendisi çöpe atmış.”

Bayan Polly’nin yüzü bembeyaz kesilmişti. “Rüyanda gerçek olayları görmüşsün Tom! Devam et!”

“Rüyamda hepiniz ağlıyordunuz. Bayan Harper pazar günü kilisede yapılacak sembolik cenaze töreninde görüşeceğinizi söyleyerek gitti.”

Teyzesi kulaklarına inanamıyordu. “Oğlum, o gün burada neler olup bittiyse rüyanda görmüşsün!” diye bağırdı. “Sanki buradaymışsın gibi!”

“Sonra...” diye Tom anlatmayı sürdürdü. “Sonra senin yatak odana geldim. Yatağının baş ucuna, içine sağ olduğumu, arkadaşlarımla birlikte korsanlara katılmaya karar verdiğimizizi yazdığım bir ağaç kabuğu bıraktım. Ama sonra fikir değiştirip aldım onu. Rüyamda yanağına bir öpücük kondurup yanından ayrıldım.”

Polly teyzesi, “Bunların hepsini rüyanda gördün, öyle mi?” diye bağırdı. “Bu tam bir mucize! Bu kadar yeter. Mary, Sid ve Tom, haydi bakalım, doğru okula!”

Tom ile Joe okulda günün kahramanlarıydılar. Sınıf arkadaşları ikisine de büyük saygıyla yaklaşıyorlardı. Yaşadıkları macera nedeniyle hayran olmalarının yanında kışkırdıkları da söylenebilirdi. Tom ile Joe’ya her şeyi tekrar tekrar anlattırıyorlardı.

Tom o sırada Becky’yi gördü. Okul bahçesinde kızlarla oyalanıyor, kıkırdayarak bir arkadaşına dirsek atıyor, böylece Tom’un dikkatini çekmeye çalışıyordu. Tom onu görmemiş gibi yaptı. Dönüp Amy Lawrence ile konuşmaya başlayınca bunun Becky’yi nasıl kızdığını

düşünüp bu duygunun tadını çıkardı. Tam o sırada da Becky'nin, "Ayrıca birkaç arkadaşımı pikniğe çağırmayı düşünüyorum ama yalnızca terbiyeli olanları!" dediğini duydu. Oğlanların bazıları el çırparak, "Ben gelebilir miyim? Ya ben ya ben?" diye soruyorlardı.

Arkasını dönen Tom, Amy ile oradan ayrıldı. Yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Becky'nin gözlerinde yaşlar belirmişti. Bu Tom ne kadar da kötüydü!

İkinci teneffüste oyunu sürdürmek isteyen Tom, Amy ile gülüşüp konuşarak Becky'yi kızdıracaktı. Sonra kızı gördü. Becky küçük bir bankta Alfred Temple ile yan yana oturuyordu. İkili resimli bir kitaba gömülmüştü. Tam da Alfred! O korkak, komik yaratık! Hani sürekli büyüklük taslayan ama Tom'un daha önce kimin daha güçlü olduğunu gösteriverdiği çocuk! Tom içinden bir kıskançlık dalgasının yükseldiğini hissetti. Becky onu görmüyor muydu? Geri döndüğü için hiç mi sevinmemişti? Elbette görmüştü onu ama görmemiş gibi yaparak Tom'un canını acıtmaya çalışıyordu. Çünkü onu görmezden gelerek o da kızı üzmüştü.

Becky dersten sonra yeniden Alfred ile oturdu ama

gözleri gizliden Tom'u arıyordu. Ancak Tom ortalıkta görünmüyordu. Artık Alfred'le oturup kitap karıştırmanın keyifli bir yanı kalmamıştı. Birden, "Git yanımdan!" diye azarladı oğlanı. "Beni yalnız bırak!"

Alfred o anda uyandı. Becky yalnızca Tom'u kıskandırmak için onunla vakit geçirmişti. Yine şu Tom!

Alfred hırsıyla okul binasına girdi. Sınıf boştu. Tom’a kötü bir şaka yapmaya karar veren Alfred, Tom’un okuma kitabını açıp arasına mürekkebi boca etti.

Ne var ki, bu arada Becky’nin camdan içeriye baktığını ve ne yaptığını tamı tamına gördüğünü fark etmemişti.

Tom eve gittiğinde keyfi kaçaktı. Üstüne üstlük evde onu bekleyen gelişmenin de hiç hoş olmadığını söyleyebiliriz. Kapıyı açan Polly teyze onu sert bakışlarla süzerek, “Seni yalancı seni!” diye karşıladı.

Anlamamış gibi yapan Tom, “Yine ne yaptım?” diye mırıldandı.

“Akıllara zarar yalanlar uydurdun, daha ne olsun?” diye haykırdı teyzesi. “Hiçbir şeyden habersiz kalkıp Harperlara gittim. Aklım sıra rüyayı anlatacaktım Bayan Harper’a. Ne öğrendim, bil bakalım!”

Tom omuz silkmekle yetindi.

“Gece bizi izlemişsin meğer! Joe annesine anlatmış. Ah Tom, beni ayakta uyuttun. Hiç mi utanmadın? Aptal kafam! Ben de tüm saflığımla sana, her şeyi rüyanda gördüğüne inandım.”

Tom kendini çok kötü hissetti. “Ama ben gerçekten

ölmediğimizi, üzülmen gerekmediğini sana söylemek için geldim,” diyerek açıklamaya çalıştı. “Yalnızca kilisedeki sürprizi mahvetmemek için son anda ağaç kabuğunu bırakmaktan vazgeçtim. Ama gitmeden önce yanağından öptüğüm doğru.”

İçini çeken Polly teyze, “Keşke bunlar doğru olsa...” diye mırıldandı.

Tom dışarıya çıktığında Polly teyze, Tom’un ceketinin ceplerini kontrol etti. Gerçekten de cebinde bir parça ağaç kabuğu vardı. Üstünde de, “Sevgili Polly teyze, beni merak etme. Huck ve Joe ile birlikteyim. Yalnızca korsan olmaya karar verdik, boğulmadık,” yazıyordu.

Polly teyze duyulanmıştı. Demek Tom bu kez yalan söylememişti ve üzülmemesi için bir şeyler yapmaya çalıştığı doğrudu. Öpücüğe gelince... Belki o da doğrudu.

Kavga ve Barışma

Becky, Tom'a hâlâ kızgındı. Alfred'in Tom'a oynadığı oyunu da keyifle izlemişti. Öğretmen okuma kitabının hâlini gördüğünde ona şöyle sıkı bir ceza verse çok iyi olacaktı doğrusu!

Böyle düşüncelere dalmış bir hâlde boş sınıfa girdi. Bakışları kürsüye takıldı. Çekmecenin üstünde anahatar duruyordu. Herkes öğretmenin çekmecesinde çok özel bir kitap tuttuğunu biliyordu. Ara sıra, öğrenciler meşgulken öğretmenleri o kitabı okurdu. Becky çekmeceyi açıp kitabı çıkardı. Renkli resimlerle dolu, ilginç bir kitaptı. Kız dalmış okurken içeri biri girdi. Gelen Tom'du. Oğlanı ancak yanına gelip durunca fark eden Becky bir anda irkildi. Heyecanla kitabı kapamaya çalıştı ama bir aksilik oldu, aceleden eli takıldı

ve sayfa yarısına kadar yırtıldı. Kitabı çekmeceye atan Becky öfkeyle, “İnsana böyle sinsice yaklaşılır mı? Çok kötüsün Tom Sawyer!” diye bağırdı. “İstersen beni ele verebilirsin ama bekle hele, sen de payına düşeni alacaksın!” deyip ağlaya ağlaya sınıftan çıktı.

Kısa süre sonra ders başladı. Okuma kitabını çıkaran Tom mürekkep lekelerini gördü. Öğretmenleri Bay Dobbins de görmüştü. Becky bir an mürekkebi dökenin Alfred olduğunu açıklamayı düşündü. Ancak Tom’un da öğretmenin kitabını yırtanın Becky olduğunu anlatacağından emin olduğu için sesini çıkarmadı. Nasıl kurtulacağını Tom düşünsündü bakalım!

Öğretmen ceza olarak zor bir ödev, bir de okul bittikten sonra bir saat fazladan sınıfta kalma cezası verdi. Tom buna çok takılmadı aslında. Zaten kazayla mürekkebi kitaba kendisinin bulaştırmış olabileceğini düşünüyordu.

Ders sıradan bir biçimde ilerliyordu. Çocuklar öğretmenin istediği çalışmayı yaparken Bay Dobbins de sıkıntıdan esniyordu. Sonra çekmeceyi açarak kitabını çıkardı. Becky, Tom’dan yana ürkek bir bakış attı.

Tam o sırada öğretmen kitabı açtı ve yırtık sayfayı gördü. Donup kalan adam, “Bu sayfayı kim yırttı?” diye bağırdı. Gözleri öğrencilerin üstündeydi. “Sen mi yırttın, Amy Lawrence?” diye seslendi. “Yoksa sen mi Joe Harper? Ya da belki sen, Becky Thatcher?”

Becky bembeyaz kesilmişti. O anda Tom, “Ben yırttım!” diyerek ayağa fırladı.

Tom bu yüzden fazladan bir ödev ve bir saat daha okulda kalma cezası aldı ama buna değdi.

Becky, Tom’a gülümseyerek bakışlarıyla teşekkür etmişti.

Okuldan sonra Tom kitabına kimin mürekkep döktüğünü öğrendi. Ancak beyninin içinde dönüp duran yalnızca Becky’nin, “Beni bu zor durumdan kurtarman çok hoş bir davranıştı. Teşekkür ederim Tom!” deyişiydi.

Tom ile Huck Hazine Peşinde

Dersler bitmiş, büyük tatil başlamıştı. Sarsak Potter'ın davası da sonuçlanmak üzereydi. O gün yargıç son kararı açıklayacaktı. İnsanlar akın akın mahkeme salonuna geliyordu. Sarsak Potter kelepçeli olarak salona getirildi. Kızılderili Joe da oradaydı. Çıt çıkarmadan oturuyordu.

Suçlunun avukatı birden ayağa kalkarak, “Tanık Thomas Sawyer, kürsüye lütfen!” diye seslendi.

Tom ayağa kalkıp tanık kürsüsüne doğru yürürken seyircilerden şaşkınlık sesleri yükseldi. Kızılderili Joe tehdit dolu bakışlarla Tom’u süzüyordu.

“Thomas Sawyer, 17 Haziran tarihinde gece yarısından hemen sonra neredeydiniz?”

Tom zorlukla, “Parktaydım,” dedi. Aşırı heyecanlıydı.

Savunma avukatı, “Orada ne yapıyordun?” diye sordu.

Tom, “Ben... arkadaşım Huck’ı, şey yani arkadaşım Huckleberry Finn’i görmeye gitmiştim,” diye kekeledi.

“Korkma!” dedi avukat. “Bize tam olarak neler gördüğünü anlat!”

Tom o gece Huckleberry ile birlikte izledikleri olayı baştan sona anlattı. Üç adamın parka bir sandıkla gelişlerini, Kızılderili Joe’nun iki suç ortağını yere serişini...

Konu tam oraya geldiğinde yerinden fırlayan Kızılderili Joe pencereye koşup dışarı atladı ve bir anda gözden kayboldu.

Sarsak Potter hemen salıverildi. Adam onu kurtardığı için Tom’a yüz kere teşekkür etti. Tom günün kahramanı olmuş, gazetelerde mahkemedeki cesur tanıklığından söz eden haberler çıkmıştı. Doğru olanı yapmıştı ama iyi yapıp yapmadığından emin değildi.

Günler geçiyordu ama Kızılderili Joe hâlâ kaçaktı. Parkta gömülü sandık Tom’un aklına bir fikir soktu. O da define aramaya karar verdi. Sonuçta pekâlâ bir define bulabilirdi!

Konuyu Huck'a açınca çocuk hemen havaya girdi. "Ben de varım, elbette! Nereden başlıyoruz?"

Tom dalgın dalgın, "Bence..." dedi, "hazineler en umulmadık yerlere saklanır, değil mi? Örneğin şu kasabanın hemen dışındaki o harap eve!"

Çocuklar birer kazma kürek ayarladılar ve öğle vakti o yıkık dökük eve doğru yola koyuldular.

Terk edilmiş ev öğle sıcaklığında yanıyordu sanki. Çocuklar açık kapıdan içeriye bir göz attılar. Sağında solunda otlar bitmiş, tavanından örümcek ağları sarkan bomboş bir oda gördüler. Yine de içlerinde yeni bir maceranın heyecanı uyanmış, kalpleri hızla atıyordu. Sonunda merak korkularını yendi ve içeri adım attılar. Her köşeyi inceleyerek ilerliyorlardı. Üst kata çıkan yarısı yıkılmış bir merdiven gören Tom ile Huck eşyalarını bir kenara bırakıp yukarıya çıktılar. Orası da dökülüyordu. İçeride ağır bir küf kokusu vardı. Tam aşağıya ineceklerdi ki alt kattan birtakım sesler geldi.

Huck, "Duydun mu Tom?" diye fısıldadı. "Neydi bu?"

Tom da, "Aşağıya birileri geldi," diye yanıt verdi.

Haklıydı. Eve iki adam girmişti. Biri eski püskü giy-

siler içindeydi ve çok bakımsız görünüyordu. Diğerinin ise üstünde Kızılderili pançosu vardı. Şapkasının altından uzun beyaz saçlar sarkıyordu. Adamlar yere oturup alçak sesle konuşmaya başladılar.

Birden beyaz saçlı olan, “Evet, planımız tabii ki tehlikeli!” diye bağırdı. “Ama başka çaremiz yok!”

Çocukların tüyleri ürperdi. Bu sesi tanıyorlardı! Adamın Kızılderili Joe olduğu çok açıktı. İki adamın konuşmaları pek anlaşılmıyordu ama duydukları net bir cümle vardı: “İntikam istiyorum!”

Bir süre sonra yere uzanan Kızılderili Joe uykuya daldı. Diğer bir süre daha oturduktan sonra onun da başı göğsüne düştü, gözleri kapandı.

“Hadi gidelim buradan!” diye fısıldadı Tom. Ancak tam merdivene yaklaştıklarında tahta zemin öyle bir gıcırdadı ki hemen geri çekilip köşeye sindiler. En ufak bir gürültü onları ele verebilirdi.

Onlar kıpırdamaktan korkarak otururlarken Kızılderili Joe uyandı. Uyuyan arkadaşını sarsarak uyandıran adam, “Kalk artık, gitmemiz gerek!” dedi. “Çaldığımız paralardan birazını alsana!”

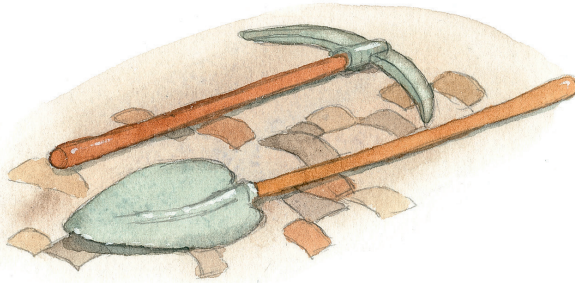

Diğer haydut yerdeki birkaç tuğlayı yerinden oynatarak açılan delikten bir torba para çıkardı. Ağır bir torba olduğu belliydi. Tıka basa doluydu zaten.

Adam, “Bence hazine burada emniyette değil,” diye söylendi. “Yanımıza alsak mı, ne dersin?”

“Haklı olabilirsiniz!” diye karşılık verdi Kızılderili Joe. “Çarpı işaretinin altındaki iki numara çok daha sağlam bir yer. Hem burada yalnız mıyız bakalım? Şu kazmayla kürek kimin, örneğin? Yukarıda birileri olmasın?”

Çocuklar paniğe kapıldı. Haydut merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. Çocuklar adamın her adımında merdivenlerden çıkan gıcırıtları duyuyorlardı. Felç olmuş gibiydiler. Kıpırdamaktan bile korkarak kaderlerine razı, sessizce bekliyorlardı. Birden kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu. Kızılderili Joe alt katta,

merdivenlerin dibinde yatıyordu. Çürümüş tahta merdiven adamın ağırlığına dayanamayıp kırılmıştı.

Adam küfürler savurarak yerden kalktı. Üstünü başını silkelerken, “Yürü, çıkarım şu lanet yıkıntıdan!” diye söylendi. İki çocuk sessizce oturdukları yerden haydutların sırtlarında para dolu çuvalla gidişlerini izlediler.

Tom, “Joe, intikam derken ne kastediyordu sence Huck?” diye mırıldandı. “Mahkemede aleyhinde tanıklık ettiğim için benden mi intikam alacak acaba?” Korktuğu belli oluyordu. Huck’ın bu soruya yanıtı yoktu.

Mağarada Hapis

Arkadaşlarını pazar günü pikniğe davet eden Becky, Tom'u da unutmamıştı elbette.

Öğleden önce Thatcher Ailesi'nin evinde toplanıldı. Uzun uzadıya sayılıp dökülen bir kurallar listesi ve gruba göz kulak olacak birkaç genç yetişkin eşliğinde nehir kıyısındaki iskeleye doğru yola koyuldular. Bir buharlı gemi onları Mississippi'den aşağı, çocukların istedikleri gibi oynayabilecekleri güzel bir ormanlık alan bulunan bölgeye götürecekti.

Tom bir ara Becky'ye, "Akşam Yargıç Douglas'ın dul eşinin kulübesine gitmeye ne dersin?" diye sordu. "Ormana çok yakın bir yerde yaşıyor ve onu görmeye gitmemizden çok mutlu olacaktır, eminim.

Evinde de her zaman dondurma bulunur. Dağlar kadar hem de!”

Becky, “Aslında geceyi Suzi Harper’ın evinde geçireceğim,” diye yanıt verdi. “Annemle öyle konuştuk.”

“Annenin bunu öğreneceğini hiç sanmam,” diye mırıldandı Tom.

“Peki, tamam!” dedi Becky. Dağlar kadar dondurma düşüncesi çok çekici gelmişti.

Buharlı tekne kısa süre içinde gideceği yere ulaştı. Çocuklar neşeyle gülüşüp bağırarak ormana koştular. İyice acıkana dek atladılar, zıpladılar. Sonra sıra ağaçların gölgesindeki harika pikniğe geldi. O sırada birisi, “Kim benimle mağaraya geliyor?” diye bağırdı.

Herkes geliyordu tabii! Çantalarından mumlar çıktı. Koşarak tepeye tırmanıp mağaranın ağzına geldiler.

Mağaranın içinde çok sayıda dar ve dallanıp budaklanarak birbirinden ayrılan geçitler ve derin yarıklar vardı. Üstelik o zamana dek hepsini tam olarak araştıran olmamıştı. Çocuklar keyifle oradan oraya koşturuyor, mağaranın derinliklerini keşfediyor, yalnızca mum ışığıyla aydınlanan yarı karanlık koridorlarda

yakalamaca oynuyorlardı. Saatler sonra yorulup mağaradan çıktılar. Dışarıda hava çoktan kararmış, çocuklar zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Mağaranın ağzında toplandıktan sonra beraberce tepeden aşağı inerek teknenin yanına döndüler. Tom ile Becky'nin aralarında olmadığını hiçbiri fark etmemişti.

Bizimkiler ise yanlarında birkaç mumla arkadaş grubundan ayrılarak mağaranın içlerine doğru ilerlemişlerdi. Beyaz kireç taşı sarkıtları merakla inceliyor, dönüş yolunu bulabilmek için mum alevinin isiyile ara ara duvarlarda izler bırakıyorlardı. Onun rahatlığıyla giderek karmaşıklaşan geçitlerde mağaranın derinliklerine inmeyi sürdürdüler.

Bir ara Becky, “Tom,” dedi, “ben diğerlerini duyamıyorum. Artık geri dönelim! Yolu bulabilecek misin?”

“Buluruz,” diye yanıt verdi Tom. İkili dönüş yoluna koyuldu. Ancak her geçit diğerine benziyordu. Mumla duvarlarda bıraktıkları izleri aradılar ama boşuna!

Tom sürekli, “Merak etme, yolu bulacağız!” deyip duruyordu. Ancak Becky yavaş yavaş Tom'un da kendine güvenini yitirdiğini ve korkuya kapıldığını

görebiliyordu. Bu geçitten daha önce geçmişler miydi? Ya da öbüründen? Çaresizlik içinde bir oyuktan diğerrine koşturuyorlardı ama girdikleri labirent gibi karman çorman geçitlerin hiçbirini tanıdık gelmiyordu. Becky ağlamaya başladı. “Kaybolduk Tom! Ah, neden sanki diğerlerinden ayrıldık?”

El ele tutuşarak rastgele yürümeye başladılar. Ne kadar öyle dolaştıklarını onlar da bilmiyorlardı ama yorulmuşlardı. Önlerine çıkan bir kaynağın kenarına oturup dinlenmeye çalıştılar. Tom piknik için getirdiği keki çantasından çıkardı. Ortadan bölüp yarısını Becky’ye verdi.

Biraz doyduktan sonra Tom ciddi bir yüz ifadesiyle, “Burada kalmalıyız Becky,” dedi. “Burada içme suyu var. Hem mumlar da tükenmek üzere. Bak, şu kadarcık bir parça kaldı!”

Becky hıçkırarak, “Diğerleri yokluğumuzu çoktan fark etmişlerdir,” dedi. “Bizi aramaya geleceklerdir. Haksız mıyım Tom?”

“Elbette!” diye yanıt verdi Tom. “Zamanında eve dönmeyince annen merak edecektir en azından!”

Sonra Becky'nin geceyi kız arkadaşlarından birinin evinde geçirmek için izin aldığını ve annesinin onu ertesi güne dek merak etmesi için bir neden olmadığını anımsadılar.

Mumun kalanı giderek küçülüyordu. Sonunda tamamen söndü. Tom ile Becky artık mutlak bir karanlığa gömülmüşlerdi. Yorgunluğun da etkisiyle kısa sürede uykuya daldılar. Uyandıklarında kalan son parça keki paylaştılar ama küçücük parça onları doyurmaya yetmedi.

Tam o sırada uzaktan birtakım sesler duyuldu. Biri si sesleniyordu sanki.

“Becky, bizi arıyorlar!” diye bağırdı Tom. “Yaşasın, kurtulduk!”

El ele tutuşan çocuklar sesin geldiği yöne doğru ilerlediler. Yol giderek daralıyordu. Sonunda önleri derin bir yarıkla kesildi. Diğer taraftaki sesler hafiflemiş, sonra da kesilmişti. Tom gırtlığı acıyana dek, “Hey! Biz buradayız!” diye haykırdı ama bir yanıt gelmedi.

Çocuklar karanlıkta el yordamıyla kaynağı buldular. Ne yapacaklarını bilemediklerinden önce onları

arayanlar geri döner umuduyla beklediler. Gelen giden olmayınca Becky uyudu. Ondan sonra da Tom daldı. Uzunca ve derin bir uykuydu. Uyandığında çok açtı ve morali oldukça bozuktı.

Tom hareketsiz oturmak yerine etrafı kolağan etmek istiyordu. Çantasından uçurtma ipini çıkarıp bir kayaya bağladıktan sonra ipi aça aça yürümeye başladı. Böylece ip sayesinde Becky'nin yanına kolayca dönecekti.

Biraz ilerledikten sonra yol dikleşerek kayaların arasındaki bir yarığa gelip dayandı. Tom birden bir mum ışığı gördü ve hemen, "Hey!" diye bağırdı. "Buradayız!" Ancak hemen ardından mumu tutanın kim olduğunu anladı! Kızılderili Joe!

Çocuğun bağırışıyla ürken adam geri çekilmişti. Neyse ki ses oyukta boğulduğundan Tom'un sesini tanıyamamıştı.

Tom'un da korkudan dizleri titriyordu. Son gücünü kullanarak kaynağın yanında onu bekleyen Becky'nin yanına döndü. Bu tuhaf rastlantıdan kıza söz etmedi.

Çocuklar saatlerce o karanlıkta bitap hâlde oturdular.

Açlık giderek ağırlaşıyordu. Günlerden perşembe miydi? Yoksa çoktan pazar mı olmuştu? Sessizlik ve karanlık, zaman kavramını yitirmelerine neden olmuştu.

“Becky, gel başka bir yol deneyelim!” dedi Tom sonunda. “Belki çıkış yolunu buluruz!”

Becky, “Kendimi çok güçsüz hissediyorum,” diye sızlandı. “Sen yalnız gitmelisin. Ama lütfen ara sıra yanıma dön. Kendimi yapayalnız hissetmeyeyim!”

Kızı yanağından öpen Tom uçurtma ipini kayaya bağlayarak dört ayak üstünde karanlıkta ilerlemeye başladı.

Bu Arada Huckleberry Finn'in Yaptıkları

ki haydudun eski evden aldıkları altın dolu çuval neredeydi? Bu soru Huck'ın aklından çıkmıyordu. Çarpı işaretinin altındaki iki numaraya saklayacaklardı, değil mi? Peki, bu iki numara neyin nesiydi? Yalnızca handaki oda numarası olabilirdi! Huck orayı göz hapsine almaya karar verdi ve nöbet tutmaya başladı. İlk gece hiçbir olay olmadı. Ancak Huck inatla her gece gelip bekliyordu.

Nihayet birkaç gece sonra emeğinin karşılığını aldı. Kapıdan çıkan iki adam hızla Huck'ın yanından geçti. Biri koltuğunun altında bir şey taşıyordu. Paralar olmalıydı!

Huck kedi gibi sessizce adamları izlemeye başladı. Nehir boyunca uzanan ve tepeye tırmanan yolda

yürüyorlardı. Bay Jones'un evinin yanından geçerek ormana girdiler. Bayan Douglas'ın evine doğru gidiyorlardı. Huck, Kızılderili Joe'nun, "Şimdi sıra onda," dediğini duydu. "Onun parasını istemiyorum. İntikam istiyorum. Ölen kocası Yargıç Douglas bana çok kötülük yaptı. Yıllarca onun yüzünden hapiste yattım. Bunu biri ödeyecek. O öldüğüne göre öcümü karısından alacağım!"

Suç ortağı, "Niyetin ne?" diye sordu.

"Evdeki ışık söner sönmez içeri girip ihtiyarı su-cuk gibi bağlayacağız. Kimse bulamazsa açlıktan ölür. Fena mı?"

Huck her şeyi duymuştu. Sessizce gerileyip aralarına belli bir mesafe koyduktan sonra tepeden aşağı son sürat koşmaya başladı. Bay Jones'un evine kadar da durmadı. O kapıyı yumruklarken pencereden başını uzatan Bay Jones, "Gece vakti bu ne gürültü!" diye bağırdı ama çocuk, "Benim Huck Finn. İçeri girebilir miyim? Lütfen!" diye yanıt verince kapıyı açtı.

Huck bir nefeste duyduklarını anlattı. Söyledikleri pek anlaşılmıyordu gerçi. "Çabuk gelin! Felaket!

Bayan Douglas'a haydutlar..." cümlelerini duyan Bay Jones iki oğluyla birlikte tüfeklerini alarak tek başına yaşayan dul kadının evine koştular.

Bir süre sonra kurşun sesleri duyan Huck tepeden aşağı, kasabaya doğru koşarak oradan uzaklaştı.

Yine de ertesi sabah merakı onu Bay Jones'un evine sürükledi. Kapıyı çaldığında hoş karşılandı. "Geç içeri delikanlı," dedi ev sahibi. "Önce güzel bir kahvaltı et bakalım! Eminim dün neler olduğunu öğrenmek istiyorsundur!"

Huck başını salladı. Adam anlatmaya başladı: "Dün sessizce eve yaklaşırken hapşıracağım tuttu. Haydutlar da duydu tabii. İki sahtekâr hemen toz oldular ne yazık ki! Arkalarından birkaç el ateş açtık ama sanırım isabet ettiremedik. Sen adamları tanıyor musun?"

"Biri Kızılderili Joe," dedi Huck. "Diğerini tanımıyorum."

"Yaşlı serseri!" diye mırıldandı Bay Jones. "Ayrıca Bayan Douglas'ın evinin önünde bir çuval bulduk!"

Yüreği oynayan Huck hemen, "İçinde ne vardı?" diye atıldı.

“Hırsızlık malzemeleri,” diye yanıtladı adam. Rahatlayan Huck derin bir nefes aldı. Demek çalıntı altınlar hâlâ iki numaradaydı!

Tom ile Becky Nerede?

nsanlar kilisede sabah duasından sonra bir önceki gecenin heyecan verici olaylarından söz etmeye başladılar. Elbette çocukların pikniği de gündemdeydi.

Bayan Harper'ı bir kenara çeken Bayan Thatcher, “Becky bugün de eve gelmeyecek mi?” diye sordu. “Piknikte çok yoruldu herhâlde. Hâlâ uyuyor mu yoksa?”

Bayan Harper hayretle, “Becky mi?” diye mırıldandı. “Bize gelmedi ki?”

Tam o sırada yanlarına gelen Polly teyze, “Özür dilirim,” diye araya girdi. “Yeğenim Tom dününden beri ortada yok. Acaba piknik sonrası geceyi sizde mi geçirdi diye soracaktım.”

Bayan Thatcher ile Bayan Harper başlarını salladılar.

Bayan Thatcher, “Becky de kayıp,” diye fısıldadı.

Üç hanımın konuşmasına kulak misafiri olan birkaç kişi hemen duruma el koydular. Kısa sürede herkesin haberi oldu. Çocuklara Becky ile Tom’u en son ne zaman gördükleri soruldu. Ancak kimse tam bir bilgi veremiyordu. Birisi, “Belki de hâlâ mağaradadırlar!” diye bağırınca Polly teyze ile Bayan Thatcher ağlamaya başladılar.

Bir anda iki yüz kişilik bir grup kuruldu. İnsanlar ellerinde mumlar ve meşalelerle mağaraya yollanarak dallanıp budaklanan geçitlerde kayıp çocukları aramaya başladılar.

Arama bütün bir gün ve gece sürdü. Gruptan iki kişi ertesi gün öğle saatlerinde kasabaya döndü. Aramalardan bir sonuç alınamamıştı. Anlattıklarına göre mağaranın bazı duvarlarına mum alevlerinin isiyile işaret bırakıldığı görülmüştü. Bir de atkı bulunmuştu. Becky’nin annesi atkının kızına ait olduğunu açıkladı.

Kasaba halkı üç gün boyunca çocukları aramayı sürdürdü. Artık umutlar kırılmıştı.

Ancak salı gecesi kasabanın sokakları, “Bulundular!

Yaşasın! Tom ile Becky bulundu!” diyen sevinç çılgınlıklarıyla çınladı.

Evlerinden çıkan komşuları, hem aileye geçmiş olsun demek hem de çocuklara sarılıp kurtuldukları için ne kadar sevindiklerini göstermek için akın akın Thatcherların evine gittiler. Elbette çocukların neler

yaşadıklarını, korkunç labirentten nasıl çıktıklarını da merak ediyorlardı. Tom, Becky ile mağarada neler yaptıklarını, sonunda nasıl kurtulduklarını detaylarıyla anlattı.

Kaynağın yakınında dar bir geçitte ipin izin verdiği kadarıyla sürünerek ilerlerken uzakta zayıf bir ışık

görmüştü. Dar bir aralıktan geçince kendini birden Mississippi'nin kıyısında bulmuştu! Hemen dönüp Becky'yi de almıştı. Gün ışığını yeniden görmenin mutluluğuyla ağlamışlardı. Tam o sırada nehirden geçen bir tekne onları görüp almıştı. Gemiciler çocuklara su içirip karınlarını doyurduktan sonra onları eve getirmişti.

Gizli Köşe

radan birkaç gün geçtikten sonra Tom, Becky'nin nasıl olduğunu öğrenmek için Thatcherlara gitti.

Tom'un ziyaretinden çok mutlu olan babası, "Bundan böyle mağarada kimse kaybolmayacak," dedi. "Birkaç gün önce mağaranın ağzını ağır, demir parmaklıklarla kapadık, kocaman da bir kilit taktık. İçeri kimse giremeyecek!"

Tom'un rengi solmuştu. "Ama dışarı da kimse çıkmayacak," diye mırıldandı. "Oysa mağarada biri var. Kızılderili Joe mağarada saklanıyor!"

Hemen toplanan silahlı birkaç kişi mağaraya yollandı. Demir kapı açıldı. Kızılderili Joe hemen girişte, sırtını mağaranın duvarına yaslamış oturuyor, soğuktan ve

açlıktan tir tir titriyordu. Hayatta kalabilmek için duvarlardan süzülen suyu yalamış, çocukların sağa sola fırlattıkları mum parçalarını yemişti. Kelepçelenip hapis-haneye götürülürken hiç direnmedi. Söylediğine göre suç ortağı kaçırmıştı ve bir daha oralara gelmeyecekti.

Joe'nun tutuklanışından sonra Tom ile Huck'ın konuşacak çok konusu oldu. Bunların en önemlisi elbette altın dolu torbanın nerede olduğuydu.

Huck, "Bence paralar uçtu!" dedi. "Kaldığı handa biri bunu konuşturup altını çalmıştır. Şansa bak! Zengin oldu!"

Başını sallayan Tom, "O torba hana hiç gitmedi ki!" dedi. "Paralar hâlâ mağarada. Gidip alalım mı?"

"Elbette!" diye bağırان Huck hemen yerinden fırladı. İki kafadar yeterince mum, küçük birkaç torba ve birkaç yumak uçurtma ipi alarak hazırlıklarını tamamladılar. Sonrasında buldukları bir sandalla nehirde ilerlemeye başladılar. Küçük bir koya geldiklerinde mağara yönünü gösteren Tom, "Huck, orayı görüyor musun?" dedi. "Oralarda ince bir yarık var. Biraz zor oldu ama ben oradan dışarı çıktım," dedi.

Yine de mağaraya ulaştıklarında dışarıdan o yarığı bulmaları oldukça uzun sürdü. Daracık aralıktan zorlukla içeri giren çocuklar uçurtma ipini aça aça kaynağın dibinde Becky'nin, Tom'u beklediği yere gittiler. Biraz daha ileride önleri dimdik bir kayayla kesildi. Mumu yüksekte tutan Tom, "Yukarıya bir baksana!" dedi.

"Arkada, ikinci büyük kaya bloğunun üstünde bir çarpı işareti var," diye fısıldadı Huck.

"Aynen," dedi Tom. "Serserilerin ne dediğini hatırlıyor musun? Torbayı çarpı işaretinin altındaki iki numarada saklayacaklardı. İşte çarpı işareti!"

Çocuklar hemen kesici aletleri çıkarıp kayanın önündeki killi zemini kazmaya başladılar. Fazla uğraşmaları gerekmedi. Kısa süre içinde önlerine birkaç kalas çıktı. Kalaslar zeminin hemen altında insan sığılacak büyüklükteki oyuyu gizlemek için kullanılmıştı. Kalasları bir kenara itip oyuya indiler. Birkaç metre ileride de torbayı buldular. Torbanın ağzındaki düğümü açan Huck elini içine daldırıp altın paraları avuçlayarak, "Zengin olduk Tom!" diye bağırdı.

Tom'un nefesi kesilmişti. "İnanamıyorum," diye mırıldandı. Çocuklar altın torbasını kaldırmaya yeltendiler ama çok ağırdı. Bunun üzerine yanlarında getirdikleri torbalara bölerek dışarıya, sandala taşıdılar.

Güneş batarken yorgun ama mutlu bir biçimde dönüş yoluna koyuldular. Kasabaya geldiklerinde gece olmuştu. Tom, "Ben bir el arabası bulayım, sen de burada bekle. Altınımıza da göz kulak ol!" diyerek gitti.

Kısa süre sonra bir el arabası ile geri döndü. Altın torbalarını içine atıp dul Bayan Douglas'ın kasabasının hemen dışındaki evine gittiler. Altınları kadının samanlığına saklayacaklardı. Tam Bay Jones'un evinin önünden geçerlerken adamın sesini duydular: "Huck, Tom, nerelerdesiniz? Herkes sizi arıyor. Gelin, şu arabayı itmenize yardım edeyim."

Bayan Douglas'ın evi insan doluydu. Aralarında Polly teyze, Sid, Mary, Bayan Thatcher, Harperlar ve rahip de vardı. Üstleri başları çamur içindeki çocuklar o hâlde kalabalığın önüne çıkmaktan kurtulamadılar. Utandıklarını gören ev sahibi elinde temiz giysilerle yanlarına yaklaşıp, "Siz önce bir yıkanıp temizlenin,

sonra bu giysileri giyersiniz. Burada gömlek, pantolon, çorap... hepsi var. Haydi bakalım! Biz sizi bekliyoruz,” dedi.

Çocuklar birkaç dakika içinde tertemiz giysiler içinde salona dönüp yetişkin konuklarla aynı masaya oturdular.

Bu arada kasabada yargıcın dul karısının Huck Finn sayesinde kurtulduğunu duymayan kalmamıştı. Kadıncağzı çocuğa hayatını borçlu olduğunu biliyordu. Şefkatli bir sesle, “Bundan böyle benimle yaşamamı istiyorum,” dedi. “Benim yanımda rahat edeceksin. Sana çocuğum gibi bakacağım. Benden sonra sana bir şeyler kalsın diye senin adına bankaya para da yatıracam.”

Tom, “Huck’ın paraya ihtiyacı yok. Size bunu kanıtlayacağım,” diyerek dışarı koştu. Çok geçmeden de bir torba altınla geri döndü. Paraları masanın üstüne boşaltarak, “İşte!” dedi. “Yarısı onun, yarısı benim!”

Masanın etrafında oturanların gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İlk şaşkınlık geçtikten sonra herkes çocukları kutlamaya başladı. Tom paraları nasıl bulduklarını

anlattı. Uzun öykü birkaç kez şaşkınlık çılgınlıklarıyla ve sorularla kesildiyse de sonunda çocukları dikkatli ve akıllıca davranışları nedeniyle kutladılar.

Sonra sıra paranın sayılmasına geldi. Adamlardan hiçbiri onca parayı bir arada görmemişti!

Bay Jones, “Bu kadarla da kalmıyor,” diye araya girdi. “Parktaki sandığı bulana ödül kondu!”

Tabii ya! Çocuklar onu unutmuşlardı. Bu arada polis sandığı gömüldüğü yerden çıkararak sandıkla içindeki parayı sahibine teslim etmişti. Adam sandığı bulacaklar için büyükçe bir ödül koymuştu.

İki Asil Korsan

efineyi bulan çocuklar artık kasabanın en zengin kişileriydiler. Komşular altınları ve ödül parasını çocukların adına bankaya yatırmışlardı. Tom ile Huck artık dünyanın en mutlu insanları olmalıydılar.

Ama öyle olmadı. Örneğin Huck mutlu değildi. Bayan Douglas onunla ilgilenmeye başladığından beri kendini hiç özgür hissetmiyordu. Tom'a, "Bütün gün terbiyeli davranmak, geceleri de iğrenç derecede temiz bir yatakta uyumak zorundayım," diye şikâyet etmişti. "Düşünebiliyor musun? Çatal bıçak kullanmadan yemek yiyemiyorum. Kitap okumak zorundayım... Böyle işte. Rahatça söylenemiyorum bile."

Bu nedenle Tom, günün birinde Huck'ın ortadan

kaybolduğunu duyunca hiç şaşırmadı. Ancak arkadaşını nerede bulacağını biliyordu. Nitekim onu eliyle koymuş gibi döküntü bir ahşap kulübede buldu. “Burada ne yapıyorsun?” diye azarladı çocuğu. “Bayan Douglas seni arayıp duruyor. Meraktan çıldırmak üzere.”

“Ah dostum,” dedi Huck. “Ben düzgün bir yaşantı için yaratılmamışım. Kaçmak zorunda kaldım. Kadına benim onunla yaşamamın mümkün olmadığını anlat, ne olur!”

“Ama biz korsan olmak istiyorduk,” diye söylendi Tom düşünceli bir sesle. “Korsanlar düzgün adamlardır. Onlar yoldan her geçeni aralarına almazlar ki!

Yalnızca nerede, nasıl davranacağını bilen dört dörtlük insanlar korsan olabilir!”

“Sahi mi?” Huck durup düşündükten sonra, “İyi, tamam!” dedi. “Bir kez daha deneyeyim o zaman. Bizim korsan takımını ne zaman kuruyoruz?”

“En yakın zamanda, söz!” dedi Tom. Kolunu arkadaşının omzuna atarak beraberce tepeye tırmanıp Bayan Douglas’ın evine doğru yürüdüler.

